

[Valdemar Thomsen.]

tallet foreslaar, ved særlige Vurderingsmænd. Naar Domstolene kan foretage Værdiansættelse i alle andre Tilfælde, maa Højesteret absolut være kompetent til at fastsætte Værdien af Ting, der afgives ved Ekspropriation. Højesteret finder nok selv ogsaa i slige Tilfælde den nødvendige Sagskundskab, men det maa være Retten og ikke et nyt Sæt Vurderingsmænd, der fastsætter Erstatningen.

Vor Affattelse af Stk. 3 i samme Paragraf gaar ud paa, at $\frac{1}{4}$ mod i Grundlovsforslaget $\frac{1}{3}$ af Folketingets Medlemmer kan kræve, at et vedtaget Lovforslag vedrørende Ekspropriation bliver udskudt til senere Ikrafttræden.

Under Nr. 66 foreslaar vi en ændret Affattelse af § 81, idet vi dær som et nyt Punktum ønsker indføjet: „Statsradiofoniens Udsendelser tilrettelægges under ligelig Hensyntagen til Ytringsfrihed og Ytringsret for de i Befolkningen raadende Anskuelse.“

Kommentarer skulde i og for sig være overflødige, men lad mig sige, at det ogsaa paa dette Omraade har vist sig at være nødvendigt, at Regeringen og Administrationen faar at vide, hvad de har at rette sig efter. Det er virkelig beklageligt, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch efter de Udtalelser at dømme, han fremsatte i Gaar, har saa ringe Forstaaelse af, at Ytringsret i Radioen er noget meget vigtigt. Jeg giver ikke meget for køn Snak om Talefriheden og alt det, naar man ikke samtidig vil anerkende, at der maa vises ligeligt Hensyn til Ytringsret for Befolkningens forskellige Anskuelse, og at dette navnlig maa gælde vor Tids moderne og mest effektive Meddelelsesmiddel. Som Begrundelse for Forslaget kunde jeg minde om Statsradiofoniens enstemmige, men hensynsløse Afslag til Bondestævnets Komité sidste Sommer. Der maa være frit Løb for sund og velunderbygget Kritik. Kan Magthaverne i et frit Land ikke taale det — og det kan de aabenbart ikke her —, saa er det Mændene og Systemet, der er noget i Vejen med, og det bør Ytringsfriheden og Ytringsretten ikke undgælde for. Angaaende en yderligere Begrundelse for dette Ændringsforslag maa jeg henvise til mine Bemærkninger om Statsradiofonien og de dermed i Forbindelse staaende Forhold under Finanslovbehandlingen — de kan læses paa Sp. 128.

Vort Ændringsforslag Nr. 67 til § 82 tilsigter paa dette Omraade at blive ved den nugældende Ordning. Det, Flertallet vil — det siges i Motiverne — er at værne Menneske-

rettighederne, som de blev formuleret i 1789 (Afbrydelse). Ja, det er de Motiver, som blev fremsat i Kommissionsbetænkningen. Men Spørgsmaalet er saa, om det er klogt af Flertallet at henvise til denne Formulering, naar Været for disse Borgernes Frihedsrettigheder bestaar i, at man sikrer Foreningsfriheden ved at indskrænke den, og sikrer Forsamlingsfriheden ved faktisk at prisgive den til Politiets, det vil sige Justitsministerens Bestemmelse. Naar dertil kommer, at Ejendomsretten, der er et Led i de højt priste Menneskerettigheder, ikke i Paragraffen er ligestillet med de øvrige tilsikrede Rettigheder, og at man øjensynligt nu vil lægge alle mulige Hindringer i Vejen for den Menneskeret, der gaar ud paa Ret til Modstand mod Undertrykkelse og Ret til at ændre eller afskaffe et fordærveligt Rege- ringssystem, saa synes jeg, at der med god Grund kan spørges, om det ikke af Flertallet havde været klogere overhovedet ikke at nævne Menneskerettighederne i Forbindelse med Forslaget.

Hvad Foreningsfriheden angaar, vil de Afgørelser, der træffes, naar Forslaget er ophøjet til Lov, blive ikke af retlig, men af politisk Art. Derfor sikrer man sig ogsaa, at gode Venner i Rigsretten og ikke en uafhængig Domstol faar det sidste Ord i Sagen. Forsamlingsfriheden vil ikke være meget værd, naar et Politiforbud mod Forsamlinger ikke af de eventuelt forurettede kan efterprøves ved Domstolene. Det er Professor Poul Andersen, der gør opmærksom paa, at Flertallets Ændringsforslag er saa vidtgaaende, at Bestemmelserne kan tænkes paaberaabt til Støtte for en Politivedtægtsbestemmelse, der kræver forudgaaende Til- ladelse til Afholdelse af offentlige Forsamlinger.

Noget saadant gaar vi under ingen Omstændigheder med til. Vil man værne Forenings- og Forsamlingsfriheden, saa maa man støtte vore Ændringsforslag til §§ 82 og 83, og vil man et handlekraftigt Folkestyre efter rene Linier, ja, saa maa man stemme for de Ændringsforslag, som jeg hermed anbefaler.

Maa jeg til Slut sige et Par Ord i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var saa forbavset over, at min Gruppe i Betænkningen havde udtalt, at Tidspunktet for en Forfatningsændring er meget uheldigt valgt. Til Oplysning om mit Syn paa Sagen, der naturligvis ikke falder sammen med det ærede Medlems, tjener, at jeg ser saaledes paa det, at det stærkt maa bebrejdes Det konservative Folkeparti, at det netop paa det Tidspunkt,